

Sredin izlet na Menino planino – 1453 m

Maruša Reya

Več kot pol novembra je že mimo, babje poletje pa še kar traja. Že tri tedne in več smo imeli samo sonce, temperature celo do dvajset stopinj, zadnje dni pa se je vendarle začelo malo kujati. Prav za današnji dan je bila napoved bolj kislá, na zahodu naj bi celo deževalo.

Dobimo se torej kot ob sredah običajno ob osmih pred LPPjem. Kar bo, pa bo. In je bilo! Lepo!

Iz Kamnika se zapeljemo v Tuhinjsko dolino. Kmalu za vasjo Zgornji Tuhinj se pri črpalki odcepimo levo proti vasi Češnjice po cesti, ki kmalu za vasjo postane makadamska in nas nad vasjo pripelje do manjšega križišča, kjer nadaljujemo desno v smeri Menine planine. Vedno više nas vozi kombi, da se ustrašim, če se bomo morda kar do kočé pripeljali. Pa je bil strah seveda odveč! Cesti, ki se skoraj ves čas vzpenja, nato sledimo do planine, kjer nas pozdravi napis Dobrodošli na Bibi 1309 m.

Pa smo se res visoko pripeljali. Hudo se ne bomo pretegnili. Bomo pa zagotovo uživali, saj nas je sonček že začel greti v hrbet.

Parkiramo ob cesti ob 9.15, sprehajamo se dobro uro in naredimo le 150 metrov višinske razlike. Malo gor in malo dol, malo po cesti, pa malo ob njej, celo teloh v popkih vidimo. Saj menda neke rastline začenjajo že cveteti kot spomladi. Letos se mi zdi, da regrat ves čas cveti.

Ko zagledamo kočo , ki je lepo obnovljena iz evropskih sredstev, jo najprej ignoriramo, saj se moramo potruditi vsaj do pravega vrha, če smo tu...

Celo pot so nas spremljali lepi razgledi, mi na soncu, pod nami tja proti Ljubljani pa megleno morje. Ko se nam je že blizu koče odprl razgled na venec Kamniških, vsi po vrsti začnemo vzdihovati in se čuditi, kako da lep dan je nastal iz tiste jutranje vremenske žalosti. Tudi toplo je, le piha, tako da se ves čas slačimo in oblačimo, kape in kapuco gor pa spet dol in tako naprej in nazaj. Gori smo ob 10.40. Prav na vrhu so si zgledno kočo in ograjo okoli nje postavili radioamaterji in vezisti, zato je tam seveda veliko anten.

Ne zadržujemo se dolgo, močan veter nas prežene malce niže do koče. Stoji na natanko isti višini kot naša koča na Planini pri Jezeru – 1453 metrov, nas opomni Janez. Res je lepo obnovljena, vsa v dragocenem lesu, Slavka se spozna na te reči in pravi, da je iz macesna, ki je trajen, pa zglada res veličastno. Danes je seveda zaprta. Na verandi v zatišju stojijo dolga miza in klopi, kjer posedemo in ob prijetnem martinčkanju na soncu v zavetju praznimo svoje nahrbtnike.

Ko imamo tega dovolj, se ob klepetanju spet spustimo nazaj na Bibo planino. Zapustimo še vedno zelene pašnike in kičasto modro nebo in se dokaj zgodaj odpravimo proti Ljubljani. Je pač november in tema je že ob peti uri. Takrat smo zadovoljni že davno doma!